

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2013 r.

sprawy **T. K. i L. K.**

uniewinnionych od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej,

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 8 marca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 11 sierpnia 2011 r.

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić oskarżycielkę posiłkową B. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 marca 2012 r. wniesiona przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej B. G. jest oczywiście bezzasadna. Z uwagi jednak na złożony przez oskarżycielkę posiłkową wniosek, Sąd Najwyższy sporządził uzasadnienie postanowienia zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że kasacja należy do środków zaskarżenia o nadzwyczajnym charakterze, uzupełniających jedynie system kontroli odwoławczej. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego tą

drogą możliwe jest jedynie w wypadkach stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść tego orzeczenia.

Skarżący natomiast w kasacji zarzucił temu orzeczeniu „na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1 k.k. rażące naruszenie prawa polegające na dowolności w ocenie zebranego materiału dowodowego i wynikający z niego błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonym zarzucanego im aktem oskarżenia czynu, podczas gdy materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż istnieją pełne niebudzące wątpliwości podstawy do przyjęcia, iż oskarżeni czyn ten popełnili”. Podnosząc ten zarzut pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Przede wszystkim należy zauważyć, że zarówno zarzut kasacji jak i jej wniosek zostały w sposób oczywisty błędnie sformułowane. Nieprawidłowe jest bowiem jednoczesne podnoszenie zarzutu obrazy przepisów postępowania oraz naruszenia prawa materialnego (por. m. in. postanowienia SN: z dnia 14 maja 2003 r., II KK 26/03, LEX nr 78385; z dnia 26 czerwca 2003 r., V KK 324/02, LEX nr 80291). Nie jest również możliwe, o co wnosi skarżący, uchylenie wyroku sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji jakim jest sąd rejonowy. Nadto należy stwierdzić, iż porównanie treści uzasadnienia apelacji oraz kasacji wskazuje, iż są one niemalże identyczne, co w powiązaniu z zarzutem pozwala stwierdzić, że kasacja w istocie skierowana jest przeciwko orzeczeniu Sądu Rejonowego i w rzeczywistości podważa ustalenia faktyczne, co w kasacji jest niedopuszczalne. Naruszenie natomiast reguł oceny dowodów z art. 7 k.p.k. nie może w niniejszej sprawie dotyczyć orzeczenia Sądu odwoławczego, gdyż to jedynie Sąd Rejonowy dokonywał analizy oraz oceny zeznań świadków, a na ich podstawie ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy rozpoznał natomiast prawidłowo podniesione w apelacji zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. oraz art. 207 § 1 k.k., a jeśli nie uczynił tego zgodnie z oczekiwaniami apelującego, to nie oznacza jeszcze, iż naruszył przy rozpoznawaniu apelacji jakiegokolwiek przepisy regulujące postępowanie odwoławcze. Zarówno Sąd I instancji jak i Sąd odwoławczy szczegółowo odniosły się do treści zeznań poszczególnych świadków,

wskazując dlaczego, mimo wskazywania przez nich na złe traktowanie zmarłej pokrzywdzonej, nie było możliwe uznanie tego zachowania za znęcanie się nad nią. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wskazuje, że sąd ten odniósł się do wszystkich podniesionych zarzutów i to w sposób zgodny z art. 457 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy zwolnił oskarżycielkę posiłkową B. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.